

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **K. Y.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2015, č. j. MV-81441-6/SO-2015,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 8. 12. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „napadené rozhodnutí“), které řešilo odvolání žalobce proti

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. OAM-2255-14/TP-2015 ze dne 10. 4. 2015. Správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a to na základě dvou důvodů uvedených zvlášť ve dvou výrocích. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí správní orgán žádost zamítl podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, protože byl v ČR odsouzen za násilný trestný čin. Ve výroku II. napadeného rozhodnutí správní orgán žádost zamítl podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení nepotvrdily důvody podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, respektive se nepotvrdilo, že by žalobce na území pobýval na základě oprávnění k přechodnému pobytu po dobu 2 let.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání částečně vyhověl, neboť zrušil výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, výrok I. ovšem potvrdil, neboť dospěl ke stejným závěrům, jako správní orgán I. stupně.

II. Obsah žaloby

Žalobce předně poukázal na procesní vadu, jíž bylo celé řízení o žádosti zatíženo. Tato vada měla spočívat ve skutečnosti, že ačkoliv bylo správním orgánům známo, že žalobce žil ve společné domácnosti se svou zákonnou manželkou, jež měla eminentní zájem na řízení a která je přímo dotčena výsledkem daného řízení, neumožnily jí uplatňovat její procesní práva a vůbec s ní jako s účastnicí řízení nejednaly, ačkoli byla osobou dotčenou rozhodnutím dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) popřípadě podle §27 odst. 2 správního řádu. Dále žalobce uvedl, že měl v průběhu správního řízení s manželkou čekat dítě. Napadená rozhodnutí proto dle žalobce zásadním způsobem zasahují do rodinného života nejen jeho, ale i jeho manželky a dítěte, přestože v době vydání předmětných rozhodnutí dosud nenarozeného. Žalobce také nad rámec uvedeného poukázal na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-166234-3/SO/sen-2014 ze dne 22. 04. 2015, ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, kde Komise ohledně postavení manželky jako druhé účastnice řízení uvedla, že s paní P. Y. je třeba nakládat jako s účastníkem řízení a musí jí být přiznána všechna příslušná práva s tímto postavením související.

Žalobce dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci v rozporu s § 3 správního řádu, neboť napadená rozhodnutí byla ve vztahu k existenci důvodů pro zamítnutí žádosti výlučně odůvodněna odsuzujícím rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 11 To 277/2013 (jednání se měl dopustit po požití alkoholických nápojů, na které nebyl ze své domovské vlasti zvyklý, a tedy jej spáchal ve stavu změněném). Žalobce nehodlal bagatelizovat jednání, pro které byl odsouzen, nicméně se jednalo o ojedinělý exces za poměrně dlouhou dobu pobytu žalobce na území České republiky, kdy nelze posuzovat pouze délku pobytu před spácháním trestného činu, jak nesprávně dovodily správní orgány, ale celkovou délku pobytu žalobce na území, přesahující délku pěti let, během níž se skutečně dopustil pouze jediného trestněprávního jednání, jehož upřímně lituje. Navíc se dle svých

možností snažil nahradit poškozenému škodu a dbal na to, aby se již deliktního jednání nedopouštěl. Od doby spáchání trestného činu žil řádným životem, a proto nebylo možné dané jednání posoudit jako aktuální nebezpečí, jež by mohlo vést k závažnému narušení veřejného pořádku. Dle žalobce nebyla ve správním řízení prokázána aktuálnost hrozícího nebezpečí, resp. se o prokázání aktuálnosti hrozícího nebezpečí správní orgány nepokusily a odůvodňují-li tedy správní orgány zamítnutí žádosti o trvalý pobyt tvrzenou skutečnou a aktuální hrozbou narušení veřejného pořádku ze strany žalobce, pak tento závěr nemá oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí a rozhodnutí je tedy v tomto směru zcela nepřezkoumatelné.

Žalobce také odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 07. 2011, sp. zn. 3As 4/2010, ve kterém kasační soud ve vztahu k čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES mimo jiné uvedl, že *použití opatření z důvodu veřejného pořádku musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.* Ve vztahu ke konstantní rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie pak k tomuto uvedl, že *Soudní dvůr stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují veškerá porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy nestačí pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba, dotýkající se základního zájmu společnosti.* Správní orgány se tedy přezkoumatelným způsobem nevypořádaly se zhodnocením, zda v daném případě existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná odkázala na část III. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 in fine zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce vyjádřil souhlas s takovým projednáním, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že s takovým projednáním věci nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných

žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobce předně v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

V této souvislosti žalobce namítal, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nevypořádala se zhodnocením, zda v daném případě existuje skutečná, aktuální a dostatečně závažná hrozba narušení veřejného pořádku a dále že v něm absentuje uvedení konkrétních důvodů (či alespoň snahy správních orgánů), na základě kterých správní orgány dovodily aktuálnost ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaná v rozhodnutí vypořádala se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedla, jaké skutečnosti vzala při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčila, jakými úvahami byla ve svém rozhodování vedena, o které důkazy opřela svá skutková zjištění a které důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná stručně popsala dosavadní průběh řízení, shrnula obsah odvolání žalobce a ve třetí části odůvodnění reagovala na jednotlivé odvolací námitky žalobce a ty také vypořádala. Z odůvodnění rozhodnutí je tak možno seznat, jakými úvahami byla žalovaná ve své rozhodovací činnosti vedena, jakými skutečnostmi se zabývala a jaké důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaná ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla. Ostatně žalobce v podané žalobě se závěry žalované nesouhlasil a dále s nimi polemizoval, což by nebylo možné, pokud by rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo. Namítanou nepřezkoumatelnost proto krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu v žalobě uplatněných námitkách.

Spornou právní otázkou je v nyní posuzovaném případě výklad neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a jeho aplikace v řízení o žádosti žalobce o udělení trvalého pobytu, kdy žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgány v posuzovaném případě přistoupily k výkladu tohoto neurčitého právního pojmu v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Právní otázkou týkající se užití a výkladu pojmu veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jenž v usnesení ze

dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151 (na který odkazuje také žalobce), vyslovil, že na jedné straně je veřejný pořádek nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu; na druhé straně je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“, respektive „závažné narušení veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních. Rozšířený senát se nedomníval, že by ke všem těmto ustanovením zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. V této souvislosti vyslovil, že při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.

V dalším se rozšířený senát ve výše citovaném rozhodnutí zabýval výkladem pojmu „veřejný pořádek“ ve vztahu ke konkrétnímu ustanovení zákona o pobytu cizinců, § 119 odst. 2 písm. b), které upravuje problematiku správního vyhoštění, nikoli problematiku trvalého pobytu, jež je předmětem právě projednávané věci a jež se svým účelem od institutu správního vyhoštění významně odlišuje.

Ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované ve věci posuzované rozšířeným senátem, jakož i ustanovení § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které bylo aplikováno v nyní posuzované věci, sice stanoví podmínky pro přijetí opatření omezujících právo volného pohybu cizince na území České republiky, ovšem tato opatření mají zcela odlišnou intenzitu. Zatímco správní vyhoštění představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamená, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (například na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statusu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). Intenzita zásahu státu do práv cizince se přitom v obou případech liší natolik, že při výkladu § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze bez dalšího aplikovat závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona.

Ust. § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo zamítne žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Vzhledem k tomu, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry stěžovatele, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita v porovnání s vyhoštěním cizince na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (k tomu

shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 – 34 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65).

Krajský soud dále připomíná, že § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zaměřen do budoucnosti. Je tedy rozhodující, zda z jednání žalobce lze dovozovat možnost narušení veřejného pořádku závažným způsobem v budoucnu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném rozhodnutí ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců formuloval požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku. V daném případě přitom není důvodu, proč takto vyslovené požadavky přiměřeně nevztáhnout také na § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ovšem s tím rozdílem, že především aktuálnost a dostatečnou závažnost narušení veřejného pořádku je třeba pro účely trvalého pobytu vykládat odlišně, v odlišné intenzitě, než v případě správního vyhoštění (ve věci posuzované rozšířeným senátem se nadto jednalo o případ správního vyhoštění občana Evropské unie či jeho rodinného příslušníka, pozn. soudu). V této souvislosti pak žalobce právě v podané žalobě zpochybňoval, že jeho jednání naplnilo uvedené znaky, a to především znak skutečnosti, aktuálnosti a znak závažnosti.

Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že v době rozhodování o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu žádnou trestnou činnost nevykonával, že se jednalo o ojedinělý exces a správní orgány se tak nezabývaly aktuálností ohrožení veřejného pořádku, k uvedenému krajský soud uvádí následující. Spisový materiál obsahuje rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 11. 2013, č. j. 11 To 277/2013 - 430, kterým byl žalobce odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na dobu 21 měsíců s odkladem na zkušební dobu v trvání 36 měsíců za přečiny ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, za výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a za poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce dne 1. 4. 2012 v Hradci Králové úmyslně poškodil cizí automobil a způsobil jeho majiteli škodu ve výši 22.000 Kč, fyzicky napadl pana J. Č. a pana R. W. a s dalšími spolupachateli, cizími státními občany, způsobil bitím a kopáním panu Č. zranění po celém těle, které si vyžádalo nemocniční ošetření a pracovní neschopnost nejméně na dobu 2 až 3 týdny. Současně svým jednáním znehodnotil jmenovanému mobilní telefon a oblečení, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Žalobce se tak podle závěru správního orgánu výše uvedenou trestnou činností dopustil závažného ohrožení veřejného pořádku, přičemž zkušební doba stanovená žalobcem odsuzujícím rozsudkem trvala do 5. 11. 2016. V době rozhodování žalované o žádosti žalobce (listopad roku 2015) pak neuplynula celá zkušební doba, ale pouze její dvě třetiny.

Krajský soud, vědom si skutečnosti, že trestný čin či porušení právních předpisů samo o sobě nemusí být bez dalšího důvodem pro zamítnutí žádosti cizince o pobytové oprávnění, se s ohledem na charakter trestných činů (zejména brutální fyzické napadení dvou osob a způsobení jedné z nich závažného poranění způsobem s nezanedbatelným ohrožením na životě) a v době vydání rozhodnutí žalované neuplynulé zkušební doby, shledává žalobcovo jednání způsobilé naplnit podmínku uvedenou v § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. že v době vydání napadeného rozhodnutí existovalo aktuální důvodné nebezpečí, ve smyslu ustanovení o trvalém pobytu také skutečné a dostatečně vážné, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. K výše uvedenému je třeba dodat, že dle krajského soudu neuplynula dostatečně dlouhá doba, která by s ohledem na běh času

oslabila intenzitu shledaného protiprávního jednání žalobce natolik, že by do budoucna ztratila na významu a tedy by již z hlediska závažného narušení veřejného pořádku nepředstavovala důvodné nebezpečí, že se toto může v budoucnu opakovat.

Krajský soud dále uvádí, že zejména správní orgán I. stupně se se samotným protiprávním jednáním žalobce ve vztahu k § 87k odst. 1 písm. a) vyčerpávajícím způsobem vypořádal na straně 3 jeho rozhodnutí, s jehož závěry se zdejší soud plně ztotožňuje: *„Ohrožení života či zdraví druhých osob je podstatným popřením principiálních zásad života ve společnosti, které jsou zachyceny v jednom ze základních pramenů českého právního systému – tj. zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod. Správní orgán upozorňuje na patrnou neschopnost žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu kontrolovat své jednání ve vypjaté situaci. Dle přesvědčení správního orgánu trvá s ohledem na dobu spáchání trestného činu a jeho charakter v případě účastníka řízení důvodné nebezpečí skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku ve smyslu čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES. Je bezpochyby základním zájmem společnosti, aby se cizinec integroval do místní komunity a nechoval se a nejednal způsobem tuto společnost poškozující. Správní orgán je toho názoru, že s ohledem na veřejný pořádek a ochranu zájmů státu a společnosti, je ve veřejném zájmu třeba dbát na dodržování platných právních předpisů a dbát mimo jiné i na to, aby se na území České republiky zdržovali cizinci, kteří zákonné normy dodržují. Správní orgán zdůrazňuje, že od pravomocného odsouzení účastníka řízení uplynulo právě 15 měsíců k datu podání žádosti, přičemž byl uložený trest odnětí svobody v trvání 21 měsíců podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Správní orgán uvádí, že dosud neuplynula ani zkušební doba podmíněného odložení trestu odnětí svobody. Během správního řízení bylo prokázáno, že se žadatel na území České republiky dopustil nezanedbatelného trestně právního jednání, když úmyslně ublížil jinému na zdraví, a tím ohrozil život jiné osoby, čímž narušil jedno ze základních lidských práv, které je povinen dodržovat. Ohrožení života či zdraví druhých osob je podstatným popřením principiálních zásad života ve společnosti, které jsou také zachyceny v Listině základních práv a svobod, jak již bylo shora uvedeno. Není žádoucí, aby byl v České republice povolován pobyt cizincům, kteří svým jednáním ubližují jiným na zdraví či ohrožují druhé na životě, natož pak, aby jim byl povolován pobyt trvalý, jenž je v podstatě nejvyšším pobytovým oprávněním, které může cizinec na území ČR získat.“*

Nad výše uvedené se zdejší soud ztotožňuje se závěry žalované, že ačkoliv se žalobce v posledních 3 letech od incidentu (1. 4. 2012) do vydání žalobou napadeného rozhodnutí žádného dalšího excesu ve svém jednání dopustit neměl, nelze to brát jako okolnost způsobitou zvrátit zamítavé rozhodnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť zatím uběhla krátká doba na to, aby bylo možné nabýt přesvědčení, že důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ze strany odvolatele již nehrozí (zvláště s ohledem na tehdy neuběhlou zkušební dobu dle odsuzujícího trestního rozsudku). Ani namítaná snaha odvolatele nahradit poškozenému majetkovou újmu není relevantní skutečností ve shora uvedeném smyslu (může se jednat maximálně o skutečnost, ke které by správní orgány přihlížely při podané nové žádosti žalobce po delší době od spáchaného trestného činu, případně od uplynulé zkušební doby). Obdobným pohledem je nutné přistupovat také k tvrzení žalobce stran požití alkoholu při protizákonném jednání s nevědomím možných následků po jeho požití, neboť tyto skutečnosti

na spáchaných trestných činech nemohou ničeho zvrátit a mohou tak opět být relevantní při posouzení případné nové žádosti žalobce.

Při posuzování výše uvedeného zdejší soud nemohl odhlédnout ani od skutečnosti, že povolení k trvalému pobytu není jediným titulem, na jehož základě je žalobce oprávněn na území České republiky pobývat. Naopak, jedná se o „nejvyšší“ pobytový titul, jehož cizinec může na území České republiky dosáhnout a který v zásadě vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Odepření povolení k trvalému pobytu pak současně neznamená, že by žadatel nadále nebyl oprávněn pobývat na území České republiky. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy (k tomu srovnej výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34). Tomuto požadavku, jak bylo uvedeno výše, ovšem žalobce v daném případě nedostál.

Žalobce namítal také nedostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu k existenci důvodů pro zamítnutí žádosti. S tímto se však krajský soud neztotožňuje, neboť ze spisového materiálu došel ke shodnému závěru, ke kterému došla žalovaná, tj. že byly naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, viz výše. Skutečnost, že správní orgány vycházely z odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové nelze klást k jejich tíži, neboť se jedná o podklad způsobilý osvědčit, že se žalobce předmětných trestných činů dopustil. Nadto žalobce spáchání trestných činů nikterak nepopírá, ba naopak sám tvrdí, že je nechce bagatelizovat. Této žalobní námitce soud také nemohl přisvědčit, neboť správní orgány zvolily postup souladný se zjištěním skutkového stavu v souladu s § 3 správního řádu.

Další žalobní námitka spočívala v tvrzené procesní vadě, kterou mělo být řízení před správními orgány zatíženo, neboť s žalobcovou manželkou nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv tomu tak být mělo. K tomu krajský soud uvádí, že obdobným případem (s jinými rodinnými vazbami cizince) se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje a níže z nich částečně vychází (obdobné závěry byly vysloveny Nejvyšším správním soudem i v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 61/2011-128 ve věci povolení trvalého pobytu a ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-27 ve věci udělení krátkodobého víza). Zákon o pobytu cizinců vlastní ustanovení o účastnících řízení neobsahuje, je tedy nutné posoudit případné účastenství z pohledu správního řádu. Podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že v řízení o žádosti jsou účastníky žadatelé a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud však mezi žalobcem a jeho manželkou, P. Y., neshledává vztah společenství v nároku na trvalý pobyt cizince. Účastenství ve správním řízení se odvíjí od hmotněprávního nároku, či poměru k dané věci. V předmětné věci však není takového společenství ve vztahu k uplatněnému nároku na trvalý pobyt a toto společenství nelze dovodit ani ze vzniku manželství. Zdejší soud se také zamýšlel nad tím, zda účastenství manželky nelze podřadit pod tzv. nepřímé účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož platí, že účastníky řízení jsou další dotčené osoby, pokud mohou být řízením přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Posledně zmíněné ustanovení však předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech či povinnostech. U manželky žadatele však ono přímé

dotčení na jejích právech a povinnostech ve vztahu k povolení trvalého pobytu žalobce není. Jedná se o dotčení nepřímé, stejně jako u jiných osob v rodinném či obdobném poměru k žadateli o povolení trvalého pobytu. V předmětném typu řízení se jedná o řízení o hmotněprávní nárok bezprostředně se dotýkajícím pouze a jediné osoby žadatele. Případná dotčení jiných osob mohou být dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky značně citelná. Účastenství ve správním řízení není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem. Nebylo by ani rozhodující, kdy by správní orgány s manželkou žalobce jako s účastnicí řízení jednaly, neboť postavení v řízení je třeba zkoumat materiálně (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002 - 54, zveřejněné pod č. 162/2004 Sb. NSS). I proto by eventuální uznání P. Y. jako účastnice v jiném řízení, jehož rozhodnutí žalobce namítá (rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-166234-3/SO/sen-2014 ze dne 22. 04. 2015, ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu) nemělo na předmětné účastenství vliv. Stejně tak by na její účastenství neměla vliv ani skutečnost, že měla být v době správního řízení těhotná a to s ohledem na vše výše uvedené. Lze tedy uzavřít, že krajský soud shledává také poslední námitku týkající se účastenství ve smyslu výše uvedeném za nedůvodnou.

Nad výše uvedené krajský soud poznamenává, že z procesní opatrnosti zaslal P. Y., manželce žalobce, vyrozumění (aby jí poskytl možnost vyjádřit se k žalobě), že pakliže by se cítila být osobou zúčastněnou na soudním řízení dle § 34 s. ř. s., pak měla tuto skutečnost soudu oznámit a to do jednoho měsíce ode dne doručení vyrozumění. Ačkoliv předmětné vyrozumění osobně převzala dne 4. 1. 2017, do dne vydání tohoto rozsudku na něj nikterak nereagovala.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené posouzení žalobních bodů krajský soud rozhodl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. 3. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu